

Nevoia de a greși

De data aceasta, Casandra s-ar putea să fie crezută: de cei patru tineri pe care îi aduce la rampă (incluzându-l pe regizor) cu siguranță vom mai auzi.

Dar depinde cum. În **Noaptea asasinilor** de José Triana, trei adolescenți plănuiesc să își omoare părinții. Totul începe ca un joc, ca o glumă. Decorul – patru perdele negre ce micșorează spațiul scenic, având la mijloc un imens tablou de familie cu membri supraponderali și mulțumiți – plonjează întreaga acțiune într-o atmosferă de bâlci nevino-vat și macabru totodată.

Spectacolul este inegal și nu are o logică prea strictă a întâmplărilor. Succesiunea acțiunilor ține mai mult de puterea spectatorului de a reconstrui ceea ce trebuie să se fi petrecut. Faptul, scuzabil prin caracterul dificil al textului la care s-a oprit Alexandru Berceanu (student în anul IV, clasa prof. Liudmila Szekely Anton), este, totuși, destul de supărător. Greutatea de a urmări balansul personajelor între real și imaginar, de a depista exact momentul când acestea se cufundă în planul mental îl face pe spectator să scape din vedere faptul cel mai important: ce anume determină intențiile ucigașe? Pierzându-se această explicație, singurul motiv al fiului, Lalo, de a-și omori părinții pare teribilismul. Inserarea în spectacol a unei știri televizate despre o crimă asemănătoare confirmă ideea falsă a caracterului influențabil al adolescentului.

De fapt, Lalo (Alexandru Papadopol) plănuiește crima prin sufocare din sufocare: se simte aneantizat ca personalitate de autoritatea, voința și

(mai rău!) dezinteresul și mărginirea părinților. Din păcate, replici precum „Eu vreau viața mea. Vreau zilele mele, orele mele, minutele mele. Măcar minutele mele... Gândește-te că am fost totul pentru ei. Mai puțin o

marea firească a îndelungii asupra-ri părintești. Reprezentarea părinților prin marionete – soluție vizual bună – nu este foarte fericită din punctul de vedere al logicii spectacolului: dacă părinții

Noaptea asasinilor de José Triana la „Casandra”

ființă de carne și sânge”, „... ca și când viețile ne-au fost împrumutate și noi nu avem drept asupra lor”, „Discutați ca și când casa asta s-ar reface din vorbe – mereu din vorbe” nu au relief necesar ca să dezvăluie fără dubiu motivul planului criminal. Spuse cu avânt egal, replicile nu conturează nici un fel de nuanțe psihologice. Astfel, personajele par mâ-nate de inconstanță. De exemplu, candoarea Bebei (Rodica Lazăr) reiese mai mult din trăsăturile actriței decât din interpretare, iar opunerea Cucăi (Dalina Vellini) nu pare a fi ur-

sunt marionete, eliminarea lor este un act nenecesar. Mai mult, marionetele știrbesc – prin însăși prezența lor – din simpatia pe care am fi tentați să i-o acordăm lui Lalo și, în ultimă instanță, diminuează tragicul. Este de salutat decizia Studioului „Casandra” de a sparge tiparele uniformelor examene de clasă și ale spectacolelor pe texte a căror clasicitate se presupune că va masca neîndemânările (inerente?) debutului. Uneori tinerii trebuie lăsați să greșească pentru a crește.

Daria Dimiu

În noul mileniu, „Casandra” nu își dezmente tradiția. Foarte tinerii artiști își asumă și trăiesc experiența începutului de drum. Regizori, actori, scenografi s-au întâlnit, și-au mărturisit gândurile, s-au privit în ochi și au hotărât să vorbească. Ana Mărgineanu (Regie Teatru, UNATC), Alina Herescu (Scenografie, Academia de Artă), Gabriela Albu (Universitatea de Arhitectură), alături de un grup de studenți actori de la UNATC, vorbesc despre ei, despre

Violența împotriva violenței

tinerete și despre anormalitate în contextul existenței cotidiene, anormalitate care îi agresează și pe care nu o pot ignora într-un spectacol ce

transformă **Cronici din toate zilele, cronici din toate nopțile** de Xavier Düringer într-un „jurnal cu nopți albe și zile negre al tinerilor...”, după